

UZASADNIENIE

Od wyroku Sadu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 lipca 2017 r. (sygn. akt IX K 756/16) apelację w zakresie rozstrzygnięcia o karze wniósł oskarżyciel publiczny.

Skarżący zarzucił wyrokowi I instancji rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej A. D. kary podczas gdy charakter przestępstw popełnionych przez oskarżoną, okoliczności ich popełnienia, znaczny stopień ich społecznej szkodliwości oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec niej, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przy jednoczesnym przyznaniu okolicznościom łagodzącym zbyt dużego znaczenia – przemawiają za karą surowszą.

Podnosząc ten zarzut apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej A. D. następującej kary:

- za czyny opisane w punktach od I do III części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw – na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 30 zł każda;

- za czyny opisane w punktach od IV do XIII części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw – na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 30 zł każda;

- za czyny opisane w punktach od XIV do XVI części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw ustalając, iż prawidłowa kwalifikacja zarzuconego oskarżonej w pkt XVI czynu to art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 190 a § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. – na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 30 zł każda;

- na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 87 § 2 k.k. połączenie wyżej wymienionych kar i orzeczenie wobec oskarżonej kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz orzeczenie łącznej kary grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 30 złotych każda i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podnieść należy, że przebieg wydarzeń Sąd I instancji ustalił prawidłowo, czego zresztą skarżący wyrok nie kwestionuje.

Analiza przeprowadzonego przez sąd orzekający postępowania, w tym analiza okoliczności rzutujących na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonej prowadzi do wniosku, iż ocena dokonana przez Sąd I instancji jest trafna i złożony środek odwoławczy nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja prokuratora podnosi zarzut rażącej niewspółmierności kary, zarzut ten jednak nie może być uznany za uzasadniony gdy zważy się, iż o rażącej łagodności kary można mówić jedynie wówczas, gdy kara orzeczonej przez sąd

w sposób oczywisty, wyraźny, a więc rażący odbiega od kary, którą należałoby orzec prawidłowo stosując dyrektywy wymiaru kary ujęte w przepisie art. 53 k.k. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy – innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. (OSNKW 1985 z. 7-8 poz. 60)

Skoro więc w rozpoznawanej sprawie sąd w stosunku do oskarżonej trafnie ocenił i wyważył stopień zawinienia, stopień społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów oraz okoliczności osobiste wskazujące na ocenę sytuacji rodzinnej i stopnia demoralizacji, uznać należy, iż decyzja sądu orzekającego pozostaje pod ochroną wynikającą z prawa swobody uznania sędziowskiego w zakresie wymiaru kary i nie może być uznana za dowolną.

Orzeczona wobec oskarżonej A. D. kara łączna 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywna w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równoważna kwocie 10 złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej, okoliczności przestępstw, a także społecznej szkodliwości czynów. Wszystkie okoliczności podniesione w apelacji prokuratora, a dotyczące tego, że oskarżona popełniając przestępstwa wykorzystywała swoje stanowisko pracy i informacje, które posiadała w trakcie zatrudnienia w banku, a więc nadużyła zaufania osób które założyły w banku konto i zdeponowały swoje środki, zostały szczegółowo przeanalizowane przez sąd orzekający, który trafnie uznał, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swój cel w zakresie prewencji specjalnej.

W niniejszej sprawie nie ma okoliczności obciążających, które mogłyby spowodować zaostrzenie kary wobec oskarżonej. A. D. przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyraziła żal i skruchę, uczestniczyła w mediacji, stara się naprawić szkodę. Należy mieć na względzie to, że oskarżona jest człowiekiem w średnim wieku i nie była karana sądownie, świadczy to o pozytywnej prognozie kryminologicznej.

W okresie próby oddano oskarżoną pod dozór kuratora i zobowiązano oskarżoną do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Zatem w przypadku gdyby oskarżona nie kontynuowała obowiązku naprawienia szkody i wykazywała naganne zachowania orzeczona kara pozbawienia wolności może zostać zarządzona.

Mając na uwadze naprowadzone powyżej okoliczności i nie przedstawienie w apelacji prokuratora argumentów mogących skutecznie podważyć prawidłowość orzeczenia sądu I instancji, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach orzeczono, powołując się na przepisy podane w wyroku.